

Rovasti Esa Eerolan

TAMMISUNNUNTAJN JUHLAPUHE TAMPEREEN TUOMIOKIRKOSSA 25.1.2009

(Jh.(:31-36)

Suomen kansan **historian suuret hetket**, ovat olleet niitä, jolloin on jouduttu kulkemaan neuvottomana neuvoa etsien, pienenä Suuremman apuun turvaten, pimeässä toivonmerkkejä-valoa tähyillen sotien kurimukseen. On tunnettu ja tunnustettu: Ilman Sinua Jumala, emme selviä.

Näin oli silloin, kun itsenäisyytemme aamunkoitossa senaatti antoi

itsenäisyysjulistuksensa. Julistuksen sanamuoto kertoi itsenäisestä toiminnasta: "Suomen kansa on ottanut kohtalonsa omiin käsiinsä", mutta tiedämme, että julistuksen allekirjoittajat kävivät nöyrän sisäisen taistelun. Ei ollut kyse kansakunnan johtoon pyrkivien uhosta ja itsetunnosta.

Nöyrien miesten rukous kuului psalmin sanoin: "Ellet sinä Herra huonetta rakenna, niin turhaan sen vartijat vaivaa näkevät". Turhaan he eivät valvoneet. Turhaan eivät neuvoa kysyneet. Nämä historian tekijät näkivät oven avautuvan itsenäisyydelle. Rohkeuden he saivat ratkaisuilleen siitä totuudesta, jonka yksi lähde oli ja on aina oleva Kaikkivaltiaan Jumalan toiminta elämämme johdattajana sekä asettuminen nöyrän palvelijan paikalle historiallista totuutta puolustamaan. Mikä oli se totuus: Jumala on valmistanut kansamme tähän hetkeen. Te olette vapauten kutsutut siksi rohkeasti myös vapauten astukaa.

Tulivat kansakunnan tuskaisimmat vaiheet.

Pohjoishämäläisessä kylässä elettiin pelon täyttämää aikaa, kuten muissakin kylissä. Kansakuntamme historian pimeimmät hetket olivat sitä todellisuutta, jossa katkeruuden ja vihan kylvö ei näyttänyt tuntevan mitään rajaa.

Lapsuuteni kodissa pirtin ovi oli juuri sulkeutunut. Siellä olivat äiti, hätääntyneet lapset - epätoivoinen itku. Vieraat miehet veivät isän mennessään. Äiti tiesi, että

ovi taisi sulkeutua rakkaan puolison perässä viimeisen kerran. Isoisääni vietiin teloitettavaksi.

Äiti ja lapset polvistuivat keskelle pirtin lattiaa. "Jos Sinä Jumala olet olemassa, varjele isää niin, että hän saa tulla vielä takaisin." - Rukous, jonka herättämään toivon mahdollisuuteen monissa taloissa ja torpissa silloin kurottauduttiin.

Kului pitkä yö ja seuraava päivä. Iltaa verhosi jo yön pimeä. Eteisen ovi kävi - lisää pahoja miehiä - parahtivat lapset. Ei, sieltä tulikin isä, isoisäni, jonka syli täyttyi hetkessä iloitsevista lapsista. Vaimo, isoäitini seiso hiljaa sivummalla...Sinä Jumala kuulit rukouksemme - lasteni tähden. Että hekin muistaisivat, uskoisivat ja elämässään turvautuisivat Sinuun, Jumalaan, joka kuulit rukouksemme ja myös vastasit. Tämä oli ja on vapauttava totuus: Jumala on turvamme – Jumala on linnamme!

Psalmissa on tällaisiin muistoihin, kokemuksiin - eletyn historian näkyihin ohjaava kehoitus, että tunnustaisimme elävän Jumalan läsnäolon siinä elämässä, joka on meidän omaa elämäämme.

"Kuuntele kansani, mitä opetan,
tarkatkaa sanojani te kaikki.
Minä aion esittää viisaiden mietteitä,
tuon julki menneisyyden arvoituksia,
vanhoja asioita, joita olemme kulleet,
joista isämme ovat meille kertoneet.
Me emme salaa niitä lapsiltamme,
vaan kerromme tulevillekin polville
Herran voimasta, Herran teoista,
ihmeistä, joita hän on tehnyt."

Herran teoista, mutta myös ihmisten teoista. Nöyräksi muuttuu mieleni käydessäni läpi niitä kotiseutuni entisiä torppia ja taloja – joissa tiedettiin kuka haki miehen tuosta talosta, kuka jatkoi kostonkierrettä siinä ja siinä torpassa tai talossa edelleen.

Elämän tuli jatkua, kotiseutua oli rakennettava. Ei ollut muita vaihtoehtoja. Katkeruus oli voitettava. Unohtamaan ei kyetty, mutta yli oli kuljettava. Anteeksianto, Jumalan armon ihme oli ainoa tie ulos tuosta pimeydestä. Näen mielessäni monia rukouksessa iltaisin sänkynsä reunalla pyytämässä: Anna Jumala voimaa, ilman armosi ihmettä en jaksan. Tänään muistamme näitä esi-isiamme ja -äitejämme ja heidän kovaakin kovempaa uskonkouluaan. Kipeä totuus ja Jumalan

armahtava rakkaus joutuivat vastakkain. Tämä antoi voiman kulkea vaikka hitainkin askelein eteenpäin. Yksin Kristukseen turvaten.

Vuosikymmenet ja vuosisadat vaihtuvat ja oma elämämme piirtää joka päivä uutta historiankirjoitustaan. Tapahtumat etenevät . Kuva ehjästä elämästä, hyvinvoivasta kansakunnasta ja turvallisesta Isänmaasta tai maanosasta on menneiden vuosien menetetty unelma – traagisten tapahtumien kuvat ovat tuoreina tajunnassamme – kasvoton vihollinen, terrorismi, vapaamielisyyden ja humanismin kaapuun naamioitu moraaliamme murentava elämänmalli, joka polkee lokaan raamatun Sanaan perustuvan totuuden, nämä ovat jokaisen kansakunnan sisäisen ja ulkoisen itsenäisyyden ja vapauden todellisia uhkatekijöitä..

Nyt kaivataan rukoilijoita, jotka kantavat toivoa kansakuntamme elämään. YT-neuvottelut, uhka työpaikan menettämisestä on tuhansien elämäkokemusta tänään. Lopputilinsaaneen kipeätietoisuus siitä, että minua ei enää tarvita, pistää itsetunnon ja elämänvoiman koetteelle. Uutisista tuttua tämän hetken Suomen kipua, joka etsii parantajaa. Toinen kipeä näky: Olemme menneiden viikkojen aikana nähneet taistelevan, omaa turvallisuuttaan puolustavan Israelin. Kaksituhatta vuotta sitten tuo kansa ei niinkään taistellut, vaan rukoili, että Jumala kääntäisi kärsivän kansakuntansa kohtalon. Ilman työtä, ilman asuntoa, ilman ruokaa, ilman ihmisarvoa ja oikeuksia eläneet rukoilivat: Herra lähetä hänet, josta profeetat ovat ennustaneet. Lähetä pelastaja, vapauttaja. Ja hän ratsasti kansajoukkojen keskelle, rukoilijat tiesivät. tässä hän on. Jumala armahti ja auttoi. Monien tämän ajan rukoilijain ajatukset etsivät yhteyttä Pelastajaan ja pyyntömme on: :Muuta kansamme kohtalo!

Valtiomies J.K. Paasikivi, joka päivittäin luki raamattua, on merkinnyt raamattuunsa ohjenuorakseen psalmin: "Vanhurskas viheriöitsee kuin palmupuu, hän kasvaa kuin Libanonin seetri. He tekevät hedelmää ja julistavat, että Herra on vanhurskas, hän minun kallioni..."

Siksi hän kykeni myös rohkaisemaan. Presidentin kuoltua hänen puolisonsa Alli Paasikivi lahjoitti tuon raamatun ystävälleen piispa Gulinille. Piispa on kertonut, miten tuon kirjan reunamerkinnot todistavat sodan vaikeiden vuosien kamppailuista, neuvottomana neuvoa etsivän viipymisestä Jumalan sanan vahvistettavana. Virsirunoilijan rukous tulee siinä vastaan: "Mua auta Herra mä toivon vaan, vaik ei ois toivoa ollenkaan." Ja toivo oli ja toivo kantoi.

Suomalaisen rukouksen siunauksen alla eläneen miehen historiantulkinta täydentyi ja sai syvyytensä uskontunnustuksesta: Sinulla Jumala on kaikki valta taivaassa ja maanpäällä. Tämä teki hänestä historian tekijän, valtiomiehen, joka rohkaistessaan

kansaansa tiesi mihin rohkaisu ankkuroitui: Jumalan pyhään sanaan.. Suuret persoonallisuudet ovat uskon näkyjen miehiä tai naisia.

Kansansa johtaja Mooses sanoi saman näin: Muista kaikki, mitä on tapahtunut, sillä tiellä, jota Herra sinun Jumalasi sinua on kuljettanut, tietääksensä, mitä sinun sydämässäsi on, tahdotko noudattaa hänen käskyjään vai et. Hän nöyryytti, mutta antoi myös kokea sellaista, mitä ennen ei oltu koettu...tiedä siis sydämässäsi, että Herra sinun Jumalasi kasvattaa sinua kuin isä kasvattaa poikaansa, noudata Herran sinun Jumalasi käskyjä ja vaella hänen teitensä.

Seurasi siunausten lupaukset: Ja kansa jatkoi taivaltaan lupauksen täyttymiseen luottaen. Vapaana.

Kansakunta, joka ei kunnioita historiaansa ei voi kulkea tulevaisuuteensa suoraselkäisenä. Kansakunta, joka ei löydä menneistä vaiheistaan aallonpohjia, joissa elämä on puristanut ei osaa myöskään nousta niille kukkuloille, joilta kuljetun historian taipaleita tähyten vietetään muisto- ja juhlapäiviä kiitollisina ja kokemuksia jakaen ja näin varustaen tulevia sukupolvia tulevaisuuden rakentajiksi.

Rukoillen me uskomme:

Ja meidän polkujamme saa
Taas lapsemmekin taivaltaa
He kyntää kerran peltomme
Ja uskoo kuin me uskomme.